

Óli Jacobsen

Jovina Højgaard:

DEYÐSBOÐINI, SUM IKKI KOMU

Jovina var fullkomiliga uppgivin av læknumum fyrri nærum 30 árum síðani. Nú er hon blivin 85 ár

8. partur

I 1987 varð eg innløgð á Landssjúkrahúsið at taka ein gallstein. Tað skuldi ikki havt nógv uppá seg, men hetta gekk ikki væl. Tað tók ilt fyrri seg, og eg fekk bruna í stórum parti av kroppinum. Eg gjørdist so illa fyrri, at eg endaði í respirator. Sum frá leið vildu lækarnir taka respiratorin frá mær. Men tað segði Ólavur nei til, hann vildi ikki sleppa mær so. Hann sat eisini uppi yvir mær alla tíðina. Tað sama gjørdi børnini.

Tað var nógv biðið fyrri mær, ikki minst í Ebenezer og Evangelíuhúsinum og eisini í øðrum meinigheitum, eisini aðra staðni enn í Føroyum. Tað vóru somuleiðis ung fólk, sum komu út á sjúkrahúsið at biðja og syngja fyrri mær.

Tá eg hevði ligið í 49 dagar, hugsaði eg, at nú fór eg at doyggja. Eg var púra rólíg, men helt, at tað var synd í teimum heima. Eg hevði tá eina 17 ára gamla dóttir, sum enn gekk í skúla. Hetta vildi verið serliga hart fyrri hana.

Eg kendi meg at ganga gjøgnum deyðaskuggans dal og helt tað vera so vakurt hinumegin. Tá hoyri eg eina rødd siga: »Tú skal liva«. Tá fór ein kraft gjøgnum meg, líka sum ein gleðistreymur, og eg føldi, at eg vendi aftur til lívið. Eg tonkti, at tá má vera okkurt, eg skal útrætta í lívinum, áðrenn eg fari her frá. Eftir einum ári kom eg so við og við fyrri meg aftur. At tað hendi var eitt veruligt undur.

Eg skal rósa øllum starvsfólkum, sum vóru um meg á sjúkrahúsinum. Serliga minnst eg ein næming, Morid, dóttir Rigmor og Tórhall á Argjum. Hon var so ógvuliga góð við meg. Hon plagdi at troysta meg og syngja fyrri mær. Tá hon var útlærd, bleiv eg bjóðað í próvtøkuveitsluna. Ólavur mál-
aði henni ein málning.

At eg veruliga var uppgivin av læknumum, fekk eg váttað nakað seinni á serligan hátt.

Meðan eg var á sjúkrahúsinum, fór ein av læknumum, sum hevði verið um meg, uttanlands at virka í nakrar mánaðir. Tá ið hann kom heim aftur, steðgaði hann nakrar dagar í Keypmannahavn. Tá hitti hann ein kenning hjá mær. Læknin spurdi hann, um hann mintist at hava hoyrt eina deyðalýsing av Jovinu Højgaard. Men tað kundi hann ikki minnst. Hann skuldi havt frætt, um eg var deyð. Læknin ivaðist í, um hetta kundi vera rætt.

Ólavur hevði góðar gávur

Sjálvur kom eg, ÓJ, at kenna Ólav í 70-unum, tá ið vitingu á kvøldskeiði hjá Hand-

Ólavur

ilsskúlanum. Vit báðir gjørdust sera væl og prátadu saman hvørja ferð, vit hittust. Ólavur var ein persónur, ein altíð føldi seg væl saman við. Hann var positivur, lættlyntur og skemtingarsamur.

Ólavur hevði nógv evni, m.a. dugdi hann sera væl at mála og tekna, og eru fleiri dømi um hetta heima í stovuni hjá teimum og aðrastaðni við. Eisini dugdi hann at yrkja. Onkuntíð hevði hann eisini andaktir í sjónvarpinum.

Ólavur tók fleiri merkonomskeið á handilsskúlanum, sum ein av avgjørt elstu næmingunum. Tað var, tá ið hann skuldi upp til próvtøku í 1994, at hann fekk blóðtøpp í heilanum og gjørdist púra avlamin. Hann var bert 63 ára gamal, og hevði beint tá endað byggingina av 14 húsum í Svanga.

Varðveitti lívsvilja hóast smeit

Hansara eginleikar komu rættiliga til sjóndar aftaná smeytin, hann fekk. Hann endaði í rullustóli og kundi ikki tosa. Men so merkiligt var tað, at hann kundi syngja!

Ikki at kunna tosa man vera ringasta støða, ein persónur kann koma í. Men Ólavur tók hetta sum ein maður. Hann tyktist kortini altíð at vera í góðum lag, var lættur at hava við at gera. Hansara eyðkenda smil broyttist ikki av hesi vanlagnu, sum hevði kunnað sligið mangan mannin út.

Tað gekk javnt niður á bakka, so seinastu trý árinu kom hann at vera á røktardeildini á Landssjúkrahúsinum.

Tá sást, at tey bæði vóru eini hjún, sum riggaðu væl saman. Tað var altíð hugnaligt at koma inn á gólvið hjá teimum.

Men seinastu sjei árinu stóð teirra sam-

Jovina saman við børnunum, Sunrid, Káru, Jórur, Birgir

band rættiliga sína roynd, men Jovina livdi sanniliga upp til lyftið á hjúnabandsdegnum um at halda saman »i medgang og modgang«. Jovina var um Ólav alt tað, hon kundi. So hon fekk, sum hon roknaði við, sína uppgávu aftaná »deyðadómin« á sjúkrahúsinum.

Ólavur doyði 10. januar 2001, 70 ára gamal. Aftaná, at Ólavur doyði medvirkaði Jovina í kristiligu útvarpsstøðini Lindini og hevur eisini gingið nógv við traktatum.

Mistu triggjar synir

Óli og Kristianna, omma og abbi Ólav, fingi seks børn, men tey fingi eisini nógva sorg. Frá 1919 til 1922 mistu tey triggjar synir. Magnus doyði í 1919 av sjúku, 13 ára gamal.

Í 1922 doyði Ingvard, 18 ára gamal. Hann var ein raskur ungur drongur, sum var ein góður svimjari. Eina ferð hann lossaði á keiini, datt ein maður á sjógv. Ingvard leyp á bláman og fekk bjargað honum. Hann helt áfram at arbeiða uttan at fara heim at skifta. Hetta gjørdi, at hann fekk lungnabruna, sum eingin heilivágur var fyrri tá í tíðini. Hann doyði 24. februar hetta árið.

Longu í juni rakti sorgin aftur. Tá doyði Edvard av sjúku, bert 12 ára gamal.

Sanna, dóttirin bleiv gift í Danmark, har hon fekk børn og ætt. Hon hevði í ungum árum áhuga fyrri kappróðri. Í 1932 var hon við til at stovna Felagið Kappróður, sum seinni gjørdist til Havnar Kappróðrarfelag.

Olivia misti drongin undir krígunum

Olivia hevði eina serliga søgu. Hon var í sínum ungu døgum trúlovað við Símun Mikal Poulsen, kallaður Dal, av Kirkju. Tey vóru

eisini komin til giftingar. Hann hevði bygt eini stásilig hús í heimbygdini.

Olivia fór til Keypmannahavnar í august 1939. Ætlanin var, at hon skuldi vera niðri eitt hált ár. Men tað var so nógur isur í Kattegat og Oyrasundi á vári 1940, at fólk ráddu henni frá at fara heim tá.

Men so kom 9. apríl, tá ið Danmark varð hersett av Týsklandi, tá var eingin møguleiki at ferðast millum londini.

Dal sigldi undir krígunum. Hann var besti-
maður við Milly óeydnisferðina í 1941, tá ið Milly hvarv eftir at vera farin úr Aberdeen 20. mars. Hann gjørdist 30 ár. Sjei menn vóru við. Hinir vóru suðuroyingar.

Olivia kom tiskil ikki aftur til Føroya at búgva. Hon doyði í 1991, 75 ára gomul.

Hans Jacob giftist við Olgu, og tey fingi børnini Ólavur, Solveig, Kitty, Erna, Silvur-lín, Hans Odmar, Simony, Ásvør, Søren og Gurið.

Ólavurvaks upp hjá ommuni og abbanum. Hann rósti abbanum og ommuni fyrri at hava víst sær tey stóru virðini í lívinum.

Ólavur var eins og Jovina sera familjukær. Ættin var stór. Bert í móðurættini átti Ólavur 102 systkinabørn! Tey vóru 22 systkin hjá mammuni í Hósvík! Í faðirættini tó bert tvey systkinabørn.

Mjól frá Toftólakonu

Hjórdis Háberg skrivaði í sínum endurminningum um »Toftólakonu«, ommu Ólav:

Mín besta vinkona var Olivia, dóttir Toftóla. Tað bleiv so væl millum húsini hjá teimum og okkum. Pappa og kona Toftóla kendust so væl frá fyrr. Tey mundu hava